

Levh-i mahfuzun varlığı ve hikmeti hakkında, Risale-i Nur ışığında bilgi verir misiniz?

"Levh-i Mahfuz" her şeyin kayıt altına alındığı ve mahiyetini bilemediğimiz büyük defter manasına geliyor. Ve bir çok âyette de levh-i mahfuzun varlığı vurgulanmıştır.

"Allah, dilediğini ortadan kaldırır ve bırakır. Kitabın anası O'nun katındadır. (Ra'd, 13/39)

"Şüphesiz o, katımızdaki ana kitapta (Levh-i Mahfuz'da) mevcuttur, çok yücedir, hikmetlerle doludur."(Zuhruf, 43/4)

"Şüphesiz biz, toprağın; onlardan neleri eksilttiğini bilmekteyiz. Yanımızda (o bilgileri) koruyan bir kitap vardır."(Kaf, 50/4)

"Yeryüzünde ve kendi nefislerinizde uğradığınız hiçbir musibet yoktur ki, biz onu yaratmadan önce, bir kitapta (Levh-i Mahfuz'da) yazılmış olmasın. Şüphesiz bu, Allah'a göre kolaydır."(Hadid, 57/22)

"O, şerefli ve sâdık yazıcı meleklerin elindeki yüksek, tertemiz ve çok değerli sahifelerdedir."(Abese, 80/16)

"Hayır, o (yalanlamakta oldukları kitap) şanı yüce bir Kur'an'dır. O korunmuş bir levhada (Levh-i Mahfuz'da)dır."(Büruc, 85/22)

Görüldüğü üzere bir çok âyette levh-i mahfuzun varlığı vurgulanmıştır.

"İşte bu tırnak kadar kuvve-i hafızanın, bahr-i umman gibi bir vüs'ati ve güneş gibi bir ihatalı nuru ve bir ziya-yı mânevîsi ve zemin yüzü kadar geniş sayfaları olmazsa bu hal olamaz. Bu ise yüz binler derece muhal muhal içinde ve imkânsız olduğundan, elbette ve elbette bu küçücük tırnak kadar hafıza, Levh-i Mahfuz bir sahife-i kader ve kudreti olan Alîm-i Mutlakın, ilim ve hikmet ve kudretiyle, o Levh-i Mahfuzun bir nümunesini beşerin kafasında halk eylemesine kudsî bir şehadet eder."(1)

Nasıl insanların cebindeki nüfus cüzdanları bir nüfus kütüğünü ve merkezini gösterip işaret ediyor ise, aynı şekilde her insanın kafasındaki tırnak kadar küçük hafızalar da büyük bir levh-i mahfuzu gösterip işaret ediyor.

Her evdeki telefon nasıl büyük ve merkezi bir istasyonu gösteriyor ise, aynı şekilde insanların hafıza kuvvetleri de levh-i mahfuzda işaret eden birer ahizeler hükmündedir. Merkezi bir istasyon olmaz ise, bütün o telefonların çalışması ve haberleşmesi mümkün olmaz. Her bir telefon zaruri bir şekilde merkezi istasyonu gerekli kılıyor. Her bir hafızada aynı şekilde zaruri bir gereklilik ile büyük hafıza olan levh-i mahfuzu gerekli kılıyor.

Sadece insanın hafızası ve içindekileri değil, her bir atomun küçük bir adımı bile büyük hafıza denilen levh-i mahfuzda kayıtlıdır. Teknolojilerin ürettiği bellekler de bu hafızanın varlığına işaret eden somut verilerdir. Yani bilgisayarların sabit ve geçici bellekleri ana bellek olan levh-i mahfuzun yavruları ve işaretçileri hükmündedir, hepsi ona işaret ediyorlar. *Levh-i mahfuz* küçük büyük demeden bütün varlığı çeken büyük bir kamera gibidir. İnsanların keşfetmiş oldukları şeyler bu belleğin yanında zerre gibi nokta gibidirler kıyasa bile gelmezler.

"Levh-i mahfuz" bir cihetle de kaderin yaratılması ve iman rükünleri içine dahil edilmesinin hikmetini Üstad Hazretleri şu şekilde izah etmektedir:

"Kader ve cüz-ü ihtiyarî, İslâmiyetin ve imanın nihayet hududunu gösteren, hâlî ve vicdanî bir imanın cüzlerindedir. Yoksa ilmî ve nazarî değillerdir. Yani, mü'min, her şeyi, hattâ fiilini, nefsinin Cenâb-ı Hakka vere vere, tâ nihayette teklif ve mes'uliyetten kurtulmamak için, cüz-ü ihtiyarî önüne çıkıyor; ona 'Mes'ul ve mükellefsin.' der. Sonra, ondan sudur eden iyilikler ve kemâlâtla mağrur olmamak için, kader karşısına geliyor; der: 'Haddini bil, yapan sen değilsin.' "

"Evet, kader, cüz-ü ihtiyarî, iman ve İslâmiyetin nihayet merâtibinde; kader, nefsi gururdan; ve cüz-ü ihtiyarî, adem-i mes'uliyetten kurtarmak içindir ki, mesâil-i imaniyeye girmişler. Yoksa, mütemerrid nüfus-u emmârenin işledikleri seyyiâtının mes'uliyetinden kendilerini kurtarmak için kadere yapışmak; ve onlara in'âm olunan mehâsinle iftihar etmek, gururlanmak, cüz-ü ihtiyarîye istinad etmek; bütün bütün sırr-ı kadere ve hikmet-i cüz-ü ihtiyariyeye zıt bir harekete sebebiyet veren ilmî meseleler değildir."

"Evet, mânen terakkî etmeyen avam içinde, kaderin câ-yı istimâli var. Fakat, o da mâziyat ve mesâibdedir ki, ye'sin ve hüznün ilâcıdır. Yoksa, maâsî ve istikbaliyatta değildir ki, sefahete ve atâlete sebep olsun. Demek, kader meselesi, teklif ve mes'uliyetten kurtarmak için değil, belki fahr ve gururdan kurtarmak içindir ki,

***imana girmiş.* Cüz-ü ihtiyarî, seyyiâta merci olmak içindir ki, akideye dahil olmuş; yoksa mehâsine masdar olarak tefer'un etmek için değildir.**

"Evet, Kur'ân'ın dediği gibi, insan, seyyiâtından tamamen mes'uldür. Çünkü seyyiâtı isteyen odur. Seyyat, tahribat nev'inden olduğu için, insan bir seyyie ile çok tahribat yapabilir, müthiş bir cezaya kesb-i istihkak eder: bir kibritle bir evi yakmak gibi. Fakat hasenatta iftihara hakkı yoktur. Onda onun hakkı pek azdır. Çünkü hasenâtı isteyen, iktiza eden rahmet-i İlâhiye; ve icad eden kudret-i Rabbâniyedir. Sual ve cevap, dâi ve sebep, ikisi de Haktandır. İnsan yalnız dua ile, iman ile, şuur ile, rıza ile onlara sahip olur."(2)

Dipnotlar:

(1) bk. [Emirdağ Lâhikası-II, \(83. Mektup\)](#)

(2) bk. [Sözler, Yirmi Altıncı Söz.](#)